

?Xevi Olivé, un home inquiet

Il·lustració: Maria Picassó

Ve-t'ho aquí, en Xevi Olivé i Ramon és un d'aquells manresans inclassificables. Ha participat en moltes iniciatives, però sempre us acaba sorprenent amb una altra girada, en un itinerari personalíssim a cavall de la comunicació i l'emprenedoria. Penúltim de nou germans, va créixer sobre el magatzem de perfumeria que la família tenia al carrer de l'Era de l'Huguet. Serà a l'institut Lluís de Peguera on brotarà la primera de les seves aficions: la revista *Llamborda*, amb Joan Lluís Santolària, company de revoltes ecologistes, *antimili* o sobiranistes. Tot plegat van ser deu números que s'estronegen l'any 81 amb la detenció de Pere Bascompte -un altre redactor de la casa. Al cap de pocs mesos, però, la publicació reneix en forma d'emissora alternativa: Ràdio Llamborda. L'experiència de set dies de festa major desperta entre els impulsors la voluntat de continuar, i el Xevi comença a saltar-se les classes d'Exactes a l'Autònoma per anar d'oient a Ciències de la Informació, fins a deixar per sempre la universitat. Recorda fer colla amb Toni Casserres, Felip González i Xevi Prunés i, amb la victòria socialista de 1983 -Cornet alcalde amb majoria absoluta-, assistirà al miracle de convertir una ràdio *pirata* en l'emissora municipal que fou Ona7 Ràdio, i n'arribarà a ser director i tot! Però plega a temps d'estalviar-se l'últim acte, mentre conserva per al seu goig d'escriure la corresponsalia de l'*Avui* o d'Europa Press i es capbussa en el negoci familiar, fins a informatitzar-ne la comptabilitat. I és aleshores que -digueu-li visionari- porta a la ciutat la representació dels ordinadors Macintosh, aquella capsula integrada de 9 polzades que revolucionaria la informàtica sota la marca de la poma. El Xevi planta l'empresa al carrer de Fonollar i encara, més emprenedor que no pas negociant, aviat s'empesca una cooperativa: naixia Centregràfic, que creixerà fins l'any 2008, aleshores que el seu germà Nasi obre botiga al Passeig i es queda tot el negoci. «Jo havia descobert l'entorn professional de les arts gràfiques, i m'havia anat apartant de la comercialització per concentrar-me fins ara mateix en els serveis de formació per a empreses dels nous programes de disseny gràfic i autoedició». Paral·lelament, després d'una primera experiència al col·lectiu Patinet, des de 1994, recupera la militància ecologista a l'Alzina amb campanyes per la repoblació dels incendis fins a la que denunciava el runam salí de Sallent. I és aleshores que encara fa un altre salt, això és, la descoberta de l'espiritualitat budista. Una cosa durà l'altra: poc després, l'any 2005, en un viatge a Birmània, coneix la Momo i enceten el festeig. Caldrà un segon viatge per rebre l'aprovació de la família i, superats els rituals preceptius, el Xevi i la Momo es casen i aterren a Manresa on, aviat

farà onze anys, seran pares del Nil. Cal recordar que encara assajarà la política i, també, fórmules de consum col·lectiu? «Ara que arribo a la seixantena, però, si miro enrere em penso que tot quadra: comunicació, ecologia i país. Per què lluitàvem contra la planta de purins a Palà? La veritat és que les granges hi són, i que som nosaltres que les mantenim i fem créixer amb el nostre consum». Per això ara mateix el Xevi està embarcat en el projecte Proper.cat, una guia que es troba a les xarxes -i ben aviat en paper- amb l'objectiu de formar els interessos dels consumidors, convençut del poder que tots tenim amb les nostres compres de cada dia. Per tal que cada gest, per petit que sigui, el fem útil i rumiat. Transcendent.